

Γράφει η **Αιμιλία Τσαγκαράτου**

Το δίλημμα που εκβιαστικά προκύπτει στις επερχόμενες εκλογές, «*Να ψηφίσουμε ΣΥΡΙΖΑ για να φύγει ο Μητσοτάκης*», ακόμα και με «κρύα καρδιά», με δεδομένη την εμπειρία των εργαζόμενων και της νεολαίας από την διακυβέρνησή του, είναι ένα δίλημμα που δεν προκύπτει μόνο στη χώρα μας.

Στην Ευρώπη και στη Λατινική Αμερική με τη λεγόμενη «ροζ παλίρροια», υπάρχει εμπειρία πλήρους συστημικής ενσωμάτωσης και υποταγής στις κυρίαρχες πολιτικές από δυνάμεις που στο όνομα της «αριστεράς» ή του «προοδευτισμού» ανέλαβαν κυβερνητική εξουσία. Οποιαδήποτε απόπειρα, ακόμα και αυτές που αναδείχθηκαν από κινήματα όπως στη **Χιλή**, γρήγορα έδειξαν ότι **χωρίς μια πραγματικά ανατρεπτική, αντικαπιταλιστική γραμμή σε σύγκρουση** με το σύστημα, ακολουθούν από την πρώτη στιγμή αντεργατικές, αντιλαϊκές πολιτικές. Ο «*αριστερός κυβερνητισμός*» αποδεικνύεται ακόμα πιο ενσωματώσιμος από ό,τι σε προηγούμενες φάσεις.

Κάνουμε μια ξεχωριστή αναφορά στις χώρες της Λατινικής και Νότιας Αμερικής, καθώς οι κυβερνήσεις στις οποίες αναφερόμαστε αναδείχθηκαν τις περισσότερες φορές μετά την ανάπτυξη σοβαρών κινήματων, με ριζοσπαστικά και συγκρουσιακά χαρακτηριστικά, ένταση και διάρκεια.

α. Χιλή – Μπόριτς

Η πιο χαρακτηριστική περίπτωση είναι εκείνη του **Γκάμπριελ Μπόριτς στη Χιλή**, μετά από το μεγαλειώδες χιλιάνικο κίνημα.

Η πορεία που θα ακολουθούσε φάνηκε από την ίδια την συγκρότηση της κυβέρνησής του με την εκλογή του το 2022, με πιο χαρακτηριστική την τοποθέτηση στο κρίσιμο υπουργείο Οικονομίας του Μάριο Μαρσέλ, επικεφαλής της κεντρικής τράπεζας επί της προηγούμενης κυβέρνησης, με θητείες στον **ΟΟΣΑ και την Παγκόσμια Τράπεζα**.

Διόλου τυχαία, η επιλογή του πανηγυρίστηκε από τον «**ΣΕΒ**» της **Χιλής** και οδήγησε σε άνοδο το χρηματιστήριο. Στάθηκε εξ αρχής εχθρικά απέναντι σε αιτήματα για ριζική κοινωνική και πολιτική αλλαγή, δεν ικανοποίησε βασικά αιτήματα του χιλιανού κινήματος – στο οποίο να σημειώσουμε είχε ηγετική θέση – όπως τη δωρεάν πανεπιστημιακή εκπαίδευση, την αποφυλάκιση μελών της φυλής Μαπούτσε που αντιστέκονται στις εταιρείες εξορύξεων, την κατάργηση της ιδιωτικής ασφάλισης, ενώ εντάχθηκε πλήρως στο ιμπεριαλιστικό στρατόπεδο των **ΗΠΑ**, κρατώντας αποστάσεις από τους άλλους

ηγέτες της «ροζ παλίρροιας» στη Λατινική Αμερική.

Η καταψήφιση της αλλαγής του πινοτσετικού συντάγματος από τον χιλιανό λαό τον Σεπτέμβρη του 2022 και η ήττα αυτής της διαδικασίας αποτυπώνει το αδιέξοδο της «Αριστεράς» και των επιμέρους κινημάτων που έχουν πλήρως αποκοπεί από την ταξική πάλη και το κοινωνικό ζήτημα (θυμίζουμε ότι μετά το δημοψήφισμα ο Μπόριτς αντιμετώπισε με καταστολή τις μεγάλες μαθητικές και φοιτητικές κινητοποιήσεις για την επέτειο της 11ης Σεπτέμβρη).

β. Λούλα, Βραζιλία

Η εκλογή του **Λούλα στη Βραζιλία** στα τέλη του 2022 εμφανίζεται ως σύμβολο αντίστασης και προοδευτικό πρότυπο, έναντι του ακροδεξιού Μπολσονάρο. Όμως εκτός από το γεγονός ότι υπάρχει ήδη εμπειρία από προηγούμενες διακυβερνήσεις του, που σε τελική ανάλυση άνοιξαν το δρόμο στον Μπολσονάρο, για να μπορέσει να γίνει αποδεκτός από το σύστημα δηλώνει ότι θα τηρήσει απαρέγκλιτα όλες τις υποχρεώσεις της χώρας έναντι των δανειστών του **ΔΝΤ**, «παζάρεψε» τα υπουργεία ακόμα και με νεοφιλελεύθερα κόμματα (αντιπρόεδρος της κυβέρνησής του είναι ο δεξιός Τζεράλντο Αλκμίν, με στενές σχέσεις με το επιχειρηματικό κατεστημένο). «*Δημοσιονομική υπευθυνότητα, μείωση του δημόσιου χρέους και βιώσιμη ανάπτυξη*», είναι το τρίπτυχο της πολιτικής του.

γ. Πέτρο, Κολομβία

Η επικράτηση του **Γουστάβο Πέτρο - πρώην αντάρτη της M-19 - στην Κολομβία** το καλοκαίρι του 2022 χαρακτηρίστηκε ιστορική, καθώς μιλάμε για μια χώρα με μια βαθιά διεφθαρμένη άρχουσα τάξη που κάθε φορά εκφραζόταν και σε κυβερνητικό επίπεδο. Όμως εκλέχθηκε στο όνομα της κοινωνικής ειρήνης, με μετριοπαθές πρόγραμμα, αναιμικές δηλώσεις, ενώ συναντήθηκε με Αμερικανούς αξιωματούχους για τον «πόλεμο ενάντια στα ναρκωτικά» (ακόμα και με τον αρχηγό της **CIA**)

δ. Πέδρο Καστίγιο, Περού

Η επιβολή της **πραξικοπηματικής κυβέρνησης της Ντίνα Μπολουάρτε** τον περασμένο Δεκέμβρη απέναντι στην εκλεγμένη κυβέρνηση αριστερών διακηρύξεων του **Πέδρο Καστίγιο** - που ως NAP καταδικάσαμε από την πρώτη στιγμή με ανακοίνωσή μας - δεν μπορεί να κρύψει το γεγονός ότι από την αρχή ο δάσκαλος με την αγροτική καταγωγή μίλησε για την ανάγκη «*εθνικής ανασυγκρότησης*» με την προσέλκυση ξένων επενδύσεων, κυρίως στον εξορυκτικό τομέα, ενώ κατέστειλε με τη βία τις πρώτες αντιδράσεις γηγενών κατοίκων που διαμαρτύρονταν ενάντια στα σχέδια αυτά.

Επίσης στη χώρα με τα περισσότερα θύματα από την επιδημία της Covid στον κόσμο, δεν έκανε καμία τομή στο σύστημα υγείας. Και εδώ είχαμε συμμαχία με φιλελεύθερους οικονομολόγους με δεσμούς με την Παγκόσμια Τράπεζα, με τις τράπεζες, με το επιχειρηματικό κατεστημένο.

ε. Ευρώπη

Μιλώντας για την Ευρώπη, η περίπτωση των **Podemos στην Ισπανία** είναι πολύ χαρακτηριστική για το πού οδηγεί η λογική και η πρακτική της συγκυβέρνησης και της συνδιαχείρισης. Η παραίτηση του Ιγκλέσιας μετά από την επικράτηση του Λαϊκού Κόμματος στη Μαδρίτη την άνοιξη του 2021, δείχνει ότι όταν ακολουθείς το δρόμο της κυβερνητικής «τσόντας» και της διαχείρισης της εξουσίας δεν έχεις και μεγάλη τύχη. Στη συνέχεια, η συγκυβέρνηση Σοσιαλιστών και των Unidas Podemos με τον Ιγκλέσιας ως αντιπρόεδρο της κυβέρνησης, έχει «βοηθήσει» στο να περάσουν πολύ σοβαρά αντεργατικά -αντιλαϊκά μέτρα, με την κυβέρνηση να επαίρεται ότι έχει επιτύχει τον διάλογο και την κοινωνική ειρήνη, χωρίς να γίνονται κινητοποιήσεις τύπου Γαλλίας. Η πιο πρόσφατη νομοθέτηση του νέου συνταξιοδοτικού προβλέπει αυξήσεις εισφορών των νεότερων εργαζομένων προς «όφελος» των παλιότερων μετά από συμφωνία και των συνδικάτων, ενώ η αλλαγή της εργατικής νομοθεσίας το 2022 αυξάνει την **ελαστική εργασία και**

τους συμβασιούχους.

Το **Μπλόκο και το Κομμουνιστικό Κόμμα στην Πορτογαλία** «πλήρωσαν» στις πρόσφατες εκλογές στη χώρα την επιλογή τους για στήριξη της κυβέρνησης των Σοσιαλιστών - πλην της καταψήφισης του προϋπολογισμού που οδήγησε και τη χώρα στις εκλογές-, με αποτέλεσμα να λεηλατηθούν εκλογικά από το Σοσιαλιστικό Κόμμα.

Το Μπλόκο συμμετείχε επίσης στη **φιλοΝατοϊκή** πολιτική του συνόλου σχεδόν του πολιτικού συστήματος της Πορτογαλίας με αφορμή **τον πόλεμο στην Ουκρανία**.

Ο ευρωπαϊσμός της αριστεράς στη Δυτική Ευρώπη είναι η κοινή συνιστώσα, καθώς σε καμία περίπτωση δεν αναδεικνύεται η **αντικαπιταλιστική προοπτική εκτός ΕΕ**. Η αριστερά αυτή, περιορίζεται σε προτάσεις και πολιτική παρέμβαση εντός ορίων, και μάλιστα στο όνομα του ρεαλισμού και του γενικού αρνητικού περιβάλλοντος υποβιβάζει διαρκώς το πλαίσιο των πολιτικών στόχων, αφήνοντας έτσι ανοιχτό χώρο στις **ακροδεξιές απόψεις** να αναδεικνύονται ως οι μόνες «αντισυστημικές».

Υ.Γ Η γαλλική *Le Point* αναρωτιέται με αφορμή τις μεγάλες κινητοποιήσεις στη Γαλλία, αν **«υπάρχει ένας Τσίπρας να μεταρρυθμίσει τη Γαλλία»**, αναγνωρίζοντας τη μεγάλη «συνεισφορά» του στις καπιταλιστικές αναδιαρθρώσεις στη χώρα μας και ότι ένας «αριστερός» πρόεδρος θα μπορούσε να κάνει τη συνταξιοδοτική μεταρρύθμιση αναίμακτα....